

Cocon

Jaargang 19

April 2019

 **FEDERATIE
NABESTAANDEN
GEWELDSLACHTOFFERS**

BESTUUR van de FNG:

Jan van Kleeff	voorzitter	telefoon 06-46 09 88 71
Ron Sluijs	secretaris	Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
Frans Martens	penningmeester	NL 25 INGB 0008400643 t.n.v. de FNG
Rikus Scholing	bestuurslid	
Jack Keijzer	bestuurslid	

Cocon

REDACTIE:

Paul Kuiper	tel. 074-2439826	kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest	tel. 06-51346075 / 023-5263518	rienverc@xs4all.nl
Margreet Scholing	tel. 06-37317070	margreetscholing@gmail.com

Gastschrijvers:

Jan Bouman
Gert Jan Slump

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws graag zenden naar:

Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De Cocon is een kwartaaluitgave van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers
en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezending van een hard-copie is mogelijk aan alle ingeschrevenen van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 27 juni 2019.

Kopij vóór 25 mei 2019 sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen indien nodig in te korten.

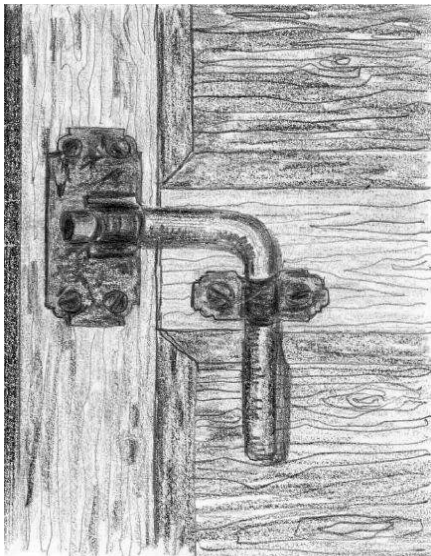
VAN DE REDACTIE

De meeste lezers van de Cocon weten zo langzamerhand wel hoe dat gaat met dit redactionele stukje. Tegen de tijd dat de datum nadert waarop de kopij voor de Cocon binnen moet zijn, gaat Rien Verbiest aan zijn tekentafel zitten en maakt een fraaie tekening die de voorplaat wordt.

Dan stuurt hij die tekening naar mij, zijn collega-redacteur, en hoopt dat ik daar dan een verhaal bij schrijf. Meestal lukt dat wel.

Maar deze voorplaat had ik al een paar dagen in huis en er begon maar niets bij mij te borrelen en dat verontrustte mij, want je kunt deze bladzijde natuurlijk niet leeg laten. Ik zat zozegzegd vast, al wil ik het nog geen writers-block noemen. Ik zat zelfs muurvast.

Starend naar de plaat werd ik onrustig, want voor mijn gevoel klopte er iets niet. Nu ben ik bepaald niet bouwkundig onderlegd en een technische tekening kan ik zeker niet lezen, maar het beeld liet me toch niet los.

Ik verbeeldde me dat ik een deur zag die afgesloten was en wat zich daar achter bevond, zat achter slot en grendel. Ik denk dat we ons daar wel iets bij voor kunnen stellen en ook dat het ons onder zekere omstandigheden zelfs wel een veilig gevoel kan geven: wat achter slot en grendel zit, kan in ieder geval niet weg.

Maar mijn blik werd toch telkens weer naar dat slot getrokken: wat een raar slot! Dat moet Rien toch beter weten: zo'n slot is een waardeloos slot, want probeer het maar eens open te krijgen! Dat lukt je nooit. Trouwens, hoe zou je dit slot ooit dicht hebben kunnen krijgen. Kortom – een onmogelijke toestand.

Er moest dus op een of andere manier een boodschap in de tekening verborgen zitten. En toen begon het eindelijk bij mij te borrelen.

Wat achter die deur zit – ik denk tenminste dat het een deur is – is absoluut veilig. Daar zul je geen last meer van hebben. Dat kan geen kwaad meer. Wat daar achter zit, kan er nooit meer op eigen gelegenheid uit ontsnappen.

Hebben wij niet allemaal zo'n plekje? Zo'n plekje waar niemand bij kan, waar we zelf niet bij willen komen? Zit er in ons allen niet iets verborgens? Niet iets veilig weggeborgen? Iets dat helemaal van ons zelf is en waar een ander niet bij kan komen? Niet bij mag komen misschien?

Tegelijk ben ik een beetje bang: is het wel goed om iets zo weg te stoppen dat je er geen last meer van hebt? Is het wel zo verstandig om iets, wat dan ook, zo achter slot en grendel te zetten, dat je het niet alleen weggestopt hebt, maar ook verstoppt?

Eerlijk gezegd weet ik op deze vragen geen antwoord, in ieder geval niet een algemeen antwoord dat als een passe-partout voor alle situaties zou kunnen gelden.

Maar hoe langer ik naar die plaat kijk, hoe blijer ik dan toch word. Want ik sta aan deze kant van de deur. Ik kan met een schroevendraaier de hendel van het slot bevrijden van zijn klemmen. Ik zou dus kunnen beschikken over de macht om met wat daar achter die deur verborgen zit om te gaan. Maar tegelijkertijd beseft ik dat het moeite zal kosten.

Als ik me nou eens voorstel dat achter die deur mijn hele verleden zit, en dan bedoel ik vooral dat stuk verleden dat mij pijn heeft gedaan, dat mij verdrietig heeft gemaakt, dat ik niet meegemaakt zou willen hebben....

Maar dan bedenk ik dat dat verleden mij wel heeft gemaakt tot wat ik nu ben. Dat ik met dat verleden kan leven, want het is er en ik wil het onder ogen zien.

Maar ik vind het wel een geruststellende gedachte dat ik die schroevendraaier ook kan gebruiken om de deur dicht te doen.

Beste lezer, beste lezere, wij hopen dat ons verleden en alles wat we mee hebben moeten maken, ons niet in de weg zit om de moed te hebben door te leven.

Namens de redactie,

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Je hoort het vaak om je heen, het lijkt of de tijd steeds sneller gaat. Dat is natuurlijk niet zo. Het komt omdat we allemaal zo druk met van alles bezig zijn. Zo ook het bestuur dat voortvarend in het nieuwe jaar weer van start is gegaan.

Ik wil beginnen met een korte terugblik op de decemberbijeenkomst in Leusden. Een mooie en waardige herdenkingsbijeenkomst voor ouders die een kind door geweld verloren hebben. De inmiddels traditionele onderdelen van het programma waren het noemen van de namen van de kinderen door Leo Fijen, gedichten door lotgenoten en muziek door ensemble Puur o.l.v. Paul Snoek en harpsoli door Yolante Cornelisse. We zagen veel bekende gezichten van voormalige VOVK leden maar weinig nieuwe gezichten uit de voormalige lotgenotenorganisaties LOvNG en VVRS. Voor die ouders een gemiste kans. Ik hoop dat zij dit jaar en de volgende jaren, de weg naar de herdenkingsbijeenkomst van kinderen zullen vinden.

Begin februari heeft een delegatie van het bestuur op uitnodiging van het Parket Noord Holland, overleg gehad met vertegenwoordigers van OM en Politie. Onderwerp van gesprek was de verbetering van de procedures rond kwesties van onduidelijkheid of twijfel bij vaststelling van of moord of suïcide. De intentie van het OM is om in juni met een duidelijke richtlijn te komen voor officieren van justitie en rechercheurs van Politie hoe te handelen bij twijfel. De FNG zal hier in worden gekend. Tevens zal de uitdrukkelijke wens van de FNG om bij twijfel een "second opinion" te horen (bijvoorbeeld door een OvJ van een ander Parket) worden geadresseerd.

Op 21 februari vond 's middags in Maarsse het congres "Het slachtoffer en het strafproces: wat is de toekomst?" plaats, georganiseerd door het Ministerie van Justitie en Veiligheid. De conferentie werd geopend door minister Sander Dekker. Voor deelname aan de conferentie waren eveneens alle FNG lotgenoten uitgenodigd. De tekst van de toespraak van de minister is terug te vinden op de site van het Ministerie. Tevens was er op 22 februari in Utrecht een bijeenkomst "Slachtofferbejegening", georganiseerd door het OM en SHN, waar slachtoffers en nabestaanden van geweldslachtoffers voor werden uitgenodigd.

22 Februari stond in het teken van de Europese Dag van het Slachtoffer (22 februari). Daartoe werden door Slachtofferhulp Nederland ontbijtsessies georganiseerd op diverse plaatsen in het land en werd gediscussieerd over het thema van de invloed van (social) media op slachtoffers en nabestaanden. Slachtofferhulp lanceerde die dag een landelijke PR actie met korte video's om hier aandacht voor te vragen. Een uitnodiging werd gestuurd naar alle FNG lotgenoten.

Tijdens het schrijven van dit stukje voor de Cocon, was een uitnodiging ontvangen van minister Grapperhaus om met een FNG bestuurslid aanwezig te zijn bij een gesprek over de cold case problematiek. De minister wil met de initiatiefneemster van de landelijke cold case petitie, Wicky van der Meijs, en de Politie in gesprek gaan. Wij zijn erg benieuwd naar de uitkomsten van het gesprek en of er toezeggingen zijn gedaan.

Eind maart heeft het bestuur weer een periodiek overleg met de minister voor Rechtsbescherming, Sander Dekker. In de volgende Cocon komen wij hier op terug.

In de recente Nieuwsflash bent u op de hoogte gesteld van de voorgenomen wijzigingen in de samenstelling van het bestuur. Het betekent dat dit stukje mijn laatste bijdrage is geweest aan de Cocon. Ik wens de FNG en de Cocon het allerbeste voor de toekomst.

Jan van Kleeff, Voorzitter

+++++

GEZOCHT!!!

Een lotgenoot die op korte termijn de Werkgroep Lotgenoten Contact wil komen versterken.

Een lotgenoot die in de loop van het jaar het bestuur wil komen versterken als algemeen bestuurslid.

Het bestuur ziet uw reacties graag tegemoet. Contactpersoon is Jack Keijzer.

+++++

Een goede traditie is het om in december als ouders van een vermoord kind bijeen te komen om in een informele sfeer met elkaar om te kunnen gaan. En dat gaat welhaast vanzelf. Zodra je binnen bent ontstaat er een band met lotgenoten en komen de gesprekken meteen van de grond.

Het samenzijn in de kerk is zowel ontspannend als emotioneel. Het begint met het aansteken van de kaars in de schaal met namen. En daarna is het de beurt aan Leo Fijen: hij noemt telkens drie namen en voor elke naam wordt bij de betrokken foto een kaars aangestoken. Het zijn momenten van intense stilte.

Het optreden van het koor onder leiding van Paul Snoek wordt met aandacht gevolgd. De harpiste voegt een extra dimensie toe aan het muzikale gebeuren. Muziek roept misschien wel de meest diepgaande emoties bij ons op. En je kunt je gedachten zo fijn de vrije loop laten. Aan de reacties en de gezichten van alle aanwezigen kun je merken dat dit onderdeel van het programma erg gewaardeerd wordt.

En na de pauze komt het lopend buffet, dat wil zeggen: het buffet loopt niet, maar wij lopen naar het buffet. En daar is werkelijk voor iedereen wel iets te vinden.

Kortom, er zal in de loop van de tijd en in de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers heus wel eens het een en ander veranderen, maar mijns inziens moet deze decemberbijeenkomst blijven!

Paul Kuiper

*ik hou van
het leven
fleurig
en fris
al weet ik
dat het leven
bijna nooit
zo is*

(Gedicht, Maaïke Kuiper †)

HET VERHAAL VAN

IDA KLIJNSTA

24-4-1956 † 23-06-2008

Ida Klijnstra past op 23 juni 2008 voor het eerst op haar bijna vier weken oude kleinkindje, van haar dochter Daniëlle. Wanneer haar man en dochter aan het eind van de middag thuis komen vinden ze haar in een plas bloed. De nog steeds op vier meter afstand liggende kleine in een ledikantje ligt maar te wachten. Het is één van de troosteloze details van een brute moord.

Ida en Ben Klijnstra zijn in 1977 met elkaar getrouwd wanneer een paar jaar later het paar verblijvd wordt met een tweeling: Wiebe en Daniëlle. Het echtpaar Klijnstra zijn bijzonder aardige en hardwerkende mensen. Ze storten zich in de horeca-branche in Wolvega en bouwen in de loop van de jaren een mooie zaak op: Zalencentrum Klijnstra, inclusief een snackbar. Ondanks dat ze niet in Wolvega maar in de het direct daarbij gelegen De Blesse wonen, zijn ze in de omgeving geen onbekenden. Soms heeft dat ook zo zijn nadelen.

Daniëlle zou na de bevalling een maand thuis blijven. Ze werkt bij de politie in Amsterdam. Maandag 23 juni gaat ze afspraken maken met haar werk van hoe en wanneer dit weer op te pakken. Bennie besluit om de rit naar Amsterdam met zijn dochter samen te doen. Meer om zijn pas bevallen dochter een aangename herstart te geven van haar werk; hij was immers net zo graag bij de eerste oppas van zijn kleinkind gebleven. Aan het begin van de terugreis probeert Bennie even naar huis te bellen maar er wordt niet opgenomen. Wanneer ze samen in de middag weer huiswaarts rijden kunnen ze niet bevroeden dat hun leven zo op de kop gezet wordt.

Wanneer ze thuis komen valt het Bennie al op dat de voordeur niet op slot zit. Het is Ida's gewoonte om de deur altijd op slot te doen wanneer ze alleen thuis is. Deze is nu wel dicht maar niet in het slot.

Niets vermoedend gaan de twee het ouderlijk huis binnen. Danielle vindt haar moeder op de keukenvloer in een grote plas bloed. Ze bellen gelijk het alarmnummer maar zien ook wel dat Ina er levenloos bij ligt.

Min of meer voorbijgaand aan de aandacht van Bennie en zijn familie, die door het afscheid nemen van hun geliefde in beslag genomen worden, doet de politie vier dagen later een inval bij Arjan van der Schaar (50) in Franeker. Op het moment dat de politie de woning binnenstormt, schiet van der Schaar zich door het hoofd. Hij blijkt een wapenhandelaar, fraudeur, drugsdealer en overvaller te zijn. In zijn huis worden verder nog vuurwapens, munitie, bivakmutsen, portofoons, zwarte overalls, tie-wraps en twee kilo amfetamine gevonden. Tevens blijkt hij een beleggingskantoor te runnen waarmee hij investeerders oplicht, met teakplantages en Italiaanse vakantieparken. Genoeg redenen dus om het huis binnen te vallen en hem aan de tand te voelen, niet vermoedend dat de crimineel tot zo'n suïcide daad zou komen. Vooral in Friesland verspreidt zich dit nieuws.

Twee familierechercheurs staan de familie zo goed mogelijk bij. Vanwege de aard van het incident en de dreiging dat het misschien ook wel om Bennie zelf gaat, wordt hij door gesommeerd voorlopig een ander onderdak te kiezen. "Ik ben weken lang in juli en augustus dicht geweest in de zaak en heb niet in mijn huis gewoond. Je leeft als het ware in een roes waarvan je later zegt van hoe ben ik daar in godsnaam uitgekomen". Het zal inderdaad een paar weken gaan duren voordat de familie inzicht krijgt in de dader(s).

Ook Bennie is het nieuws van de politie inval in Franeker met fatale afloop ter ore gekomen en hij herkent de persoon in kwestie. Van der Schaar heeft eerder in Wolvega gewoond en daar getracht iets in de horeca te doen. Bovendien kwam er wel eens iemand van die familie in de snackbar. Ida en Bennie kennen de familie Van der Schaar dus. En dan gaat het langzaam spelen bij Bennie. De voordeur was van het slot dus het gaat niet om onbekenden. Van der Schaar is geen lieverdje en hij zat in geldnood. Wellicht had van der Schaar het vermoeden dat er bij de familie Klijnstra wel geld in huis moest zijn. De zaken liepen immers goed? Bennies vermoeden krijgt steeds meer vorm totdat hij besluit om de recherche er specifiek op aan te spreken.

Na een eerst wat twijfelend antwoord krijgt hij echter een bevestiging. Van het begin af aan had men ook een scenario in gedachten waarbij van der Schaar een rol zou kunnen hebben gespeeld. De verdachte kan dit vermoeden echter niet meer bevestigen.

Intussen wordt de zoon van de hoofdverdachte opgepakt. Weken zit hij vast en men probeert sporen als bewijs aan hem te linken. Er zijn op het plaats delict DNA-sleesporen gevonden en een afdruk van een schoen. De zoon wordt enige tijd verdacht van betrokkenheid bij de moord. Hij zit in voorlopige hechtenis van 24 oktober 2009 t/m 4 december 2009.

Zijn betrokkenheid kan echter niet worden be-
wezen. Wel moest hij zich voor de rechtbank
verantwoorden voor het bewaren van wapens en
crimineel geld voor zijn vader. Hij is daarvoor
op 1 mei 2012 veroordeeld. Een verdachte wordt
op 26 maart aangehouden. Hij wordt op 5 april
2013 heengezonden en geldt niet meer als ver-
dachte. Ondanks een team van 30 rechercheurs
die in het begin aan de zaak werken krijgt men
kennelijk geen passende bewijsvoering.

In het voorjaar van 2013 komt er een hernieuwd
onderzoek. Nieuwe getuigen worden gehoord
maar wederom leidt het tot niets. De politie en
het openbaar ministerie gaan er verder van uit
dat Arjen van der Schaar betrokken was bij het
levensdelict op Ida Klijnstra. Daarvoor zijn vol-
doende argumenten aangedragen. Toen de pira-
mide van Van der Schaar dreigde in te storten
had hij dringend geld nodig en kwam hij op het
idee zijn vroegere plaatsgenoten Klijnstra te be-
roven, hij dacht dat ze veel contant geld zouden
hebben. Er stonden twee auto's voor de deur.
Die van Ida en Bennie. Dus beiden waren thuis,
als verondersteld. Dat Bennie met de auto van
zijn dochter weg was, is een misrekening ge-
weest bij het roofplan. Dat blijkt ook uit de late-
re verklaringen van de zoon van Van der Schaar
die toegeeft dat het doen en laten van de familie
Klijnstra door hen is geobserveerd.

Concrete aanwijzingen dat er een ander of ande-
ren betrokken was/waren bij de moord heeft het
onderzoek echter niet opgeleverd. De zaak
wordt definitief gesloten; het nieuwe onderzoek
heeft niet geleid tot nieuwe inzichten. Van der
Schaar wordt beschouwd als het brein achter de
moord op Ida Klijnstra in De Blesse, hij is dood,
maar zijn kompanen lopen nog vrij rond en wor-
den kennelijk door sommigen gevreesd.
Bennie is overtuigd: "De zaak is niet af, men
heeft te maken met de onderwereld die niet ge-
makkelijk te pakken is. Men neemt geen risico's
wanneer men niet op safe kan spelen. Wellicht
ook in de hoop op een grotere vangst in de toe-
komst? Maar wie weet dat er nog eens iemand
praat. Ik heb het tipgeld er graag voor over."

*Een indrukwekkend
lint met daarop
namen van tiental-
len vermoorde
mensen kronkelde
op zaterdag 22
september 2018
door het centrum
van Wolvega.
Honderden nabe-
staanden droegen
hun 350 meter lan-
ge lint.*

"Iedereen kende Ida, ze stond ook altijd in de zaak.
Hier repeteert altijd een koor van zo'n kleine vijftig
dames; dat scheidt een band. Die hebben het er nog
moeilijk mee. Het was een lieve vrouw, ze was een
zorgzaam en sociaal type. Ik zeg wel eens ze deed
alles om mij te behagen, ze wilde me alleen maar
verwennen. Haar hele leven bestond om mij, de
kinderen en de zaak. Dat de Dag Herdenken Ge-
weldslachtoffers hier georganiseerd is, is zonder
meer ook een dankbetuiging aan haar.

Bennie vertelt over zijn kinderen. "Danielle heeft
zelfs geprobeerd haar moeder te reanimeren toen ze
haar in de keuken vonden. Dat heeft diepe sporen
nagelaten. Ze had haar werk, dochtertje en te ma-
ken met het lopende onderzoek. Daarmee kwam ze
niet toe aan rouwen en heeft daarna EMDR gepro-
beerd. Dat is gelukkig goed aangeslagen. Ook Wie-
be heeft het er moeilijk mee; hij heeft geen thera-
pieën ondergaan en heeft het eigenlijk nog steeds
moeilijk. Ik klamp me nog maar een paar jaar aan
mijn zaak vast. Inmiddels heb ik de snackbar kun-
nen verpachten en gaat dat in de toekomst tot een
verdere overdracht leiden."

De (rechts)zaak loslaten kan hij echter nog niet.
Hij blijft hoop houden op het klikken of lekken van
iemand die meer weet. Naast die hoop spreekt hij
ook een ergernis uit. "Daders krijgen alle informa-
tie, alle rapportages die met hun zaak te maken
hebben. Daarmee en met behulp van hun advocaat
kunnen zij steeds meer inspelen op hun verdedi-
ging. Het wordt moeilijker bewijzen rond te krijgen
doordat ze de boel kunnen saboteren. Als wij via de
media iets naar buiten willen brengen dient het in
overleg met het OM helemaal geregisseerd te wor-
den. Er mag dan niets aan het toeval overgelaten
worden en alles kun of mag je niet zeggen."

Bennie Klijnstra is een grote fan van de muur het
Onbevattelijke in De Wolden. Hij heeft bij het initi-
atief van de muur ook gesupport. Vroeger deed
Bennie veel in de motorsport en door deze hobby
op te geven en zijn spullen te verkopen kon hij een
startbedrag aan de muur schenken. "Je loopt daar
niet voor jezelf. De muur heeft voor velen een
waardevolle betekenis. Vooral ook voor diegene
die vermist zijn. Ook na jaren kun je hier nog iets
kwijt: een fotootje, tekst of een bloem. Tevens is de
muur ook een protest tegen het geweld. Door juist
daar een naamplaatje te hangen is toch iets anders
dan bij een graf. Het is de combinatie met een ge-
baar tegen het geweld, mooi!"

Rien Verbiest

HET VERHAAL VAN

ALAN ROOS
2-1-1969 † 14-05-2000

Vroeg in de morgen van 14 mei 2000 op Moederdag, worden in een parkeergarage te Loosduinen de 31 jarige Alan Roos en een stapmaatje Daan de Blok(22) aangetroffen. Beiden zijn drie keer door hun hoofd geschoten. Tot op de dag van vandaag is het motief nog steeds een raadsel omdat de dader er het zwijgen toe doet.

Wanneer ik Irene en Martin Roos bezoek om hun verhaal van hun zoon Alan op te nemen, vallen al direct een aantal vergelijkingen op. Alan is van het zelfde geboorte jaar als mijn zoon Reinier: 1969. Wanneer ik vertel dat we net zijn 50e verjaardag hebben herdacht wordt daar met een soort trotsheid op gereageerd. Ze zijn niet alleen van het zelfde geboortjaar maar ook nog in dezelfde week geboren.

“Dat is toch ook niet toevallig hè”, zegt Martin. “De daders, vader en zoon, zijn ook van een zelfde leeftijd als die van mij en Alan”. De herkenning van wat ons overkomen is, is daarmee voelbaar.

Irene en Martin hebben drie kinderen: Alan (1969), Maurice (1972) en Cynthia(1979). Het gezin woont in Loosduinen en vlak bij hen woont Alan met zijn vriendin. Maurice heeft een vriendin en woont vlakbij in Loosduinen, terwijl Cynthia nog thuis woont. Het is een hechte familie. Hecht maar niet klef. Close maar niet aanhalig. Samen maar met ruimte voor iedereen. Elkaar een keer jennen hoort daarbij. Alan had zo wel eens de gewoonte zijn vader voor het blok te zetten door in het bijzijn van anderen hem bij vertrek een zoen op de wang te geven en quasi lief daarbij te zeggen “Dag pap!”. Martin reageerde dan altijd op een zelfde verlegen lacherige wijze met “Sodemieter op, rot joch”.

Op zaterdagmiddag 13 mei, is er een groot voetbaltoernooi in Loosduinen. Martin heeft dat al vaker georganiseerd, een toernooi voor lagere elftallen vanuit diverse windstreken ‘allemaal gezellige mensen, is gewoon leuk’, weet hij.

Zijn hele familie geniet ook van die gezelligheid, behalve Alan. Die houdt absoluut niet van voetbal en verschijnt pas wanneer het om de ‘derde helft’ gaat, om een uurtje of 22.00. Het toernooi zit er op en Martin probeert alle deelnemers nog een zo plezierig mogelijke avond te bezorgen. Om middernacht druipt iedereen langzamerhand af. Maurice, een paar vrienden en een neef van Martin besluiten nog verder te gaan boemelen na een bezoek van Alan om een uurtje of een. Cynthia besluit niet mee te gaan, ze voelt zich niet helemaal lekker. Voordat Alan er erg in heeft krijgt hij van zijn vader vol op zijn wang een zoen als afscheid. Totaal overdonderd reageert hij: “He, gek, sodemieter op!” Het blijkt later het laatste woord en contact tussen vader en zoon te zijn geweest. Irene en Martin liggen doodmoe tegen 02.00 uur op hun bed. “Morgen de rest”, denkt Martin. ’s Nachts om een uur of vier, half vijf wordt Irene wakker van hevige steken in haar buik. Wanneer die weer wegzakken kan ze de slaap gelukkig weer vatten. Het is een vreemde lichamelijke gewaarwording die later zou worden herkend: moedertelepathie.

Martin keert ’s morgens vroeg al weer richting sportterrein om ondanks zijn duffe kop in de kantine de boel schoon te maken. Onderweg ziet hij bij het winkelcentrum en parkeergarage allerlei politie en afzetlinten waardoor hij inhoudt. Een passerende Loosduiner op zijn fiets roep hem toe: “Heb je het al gehoord...een afrekening...er zijn er twee doodgeschoten daar”. “Nou ja zeg”, reageert Martin “Begint het hier ook al?”

Yvonne, de vriendin van Alan is nijdig, haar vriend is vannacht niet komen opdagen en ze gaat verbolgen naar Irene om te kijken of zij meer weet. Een avondje stappen is leuk maar niet thuis komen is geen stijl. Maar Irene weet van niets en belt Martin of hij iets heeft gehoord of gezien. “Misschien is hij wel tegen een mokkel aan gelopen”, denkt Martin om zich gerust te stellen. Ondanks die escape gaat hij niet geheel gerust verder met zijn werk.

Na bellen en informaties proberen in te winnen heeft Irene inmiddels begrepen dat nadat de ‘stapgroep’ er diep in de nacht de brui aan gaf, Alan nog met stapvriendje Daan de stad zou ingaan. Cynthia besluit na vergeefse telefoontjes naar de politie en ziekenhuizen, om persoonlijk naar het politiebureau te gaan. De vraag van de politie aan de telefoon om welk signalement het gaat is voor haar reden om ze toch maar op te zoeken. En Irene wacht af en belt nog maar eens met Martin. Alan die als uitvaartleider werkzaam is, is niet komen opdagen bij de zaak van een ongebooren kindje. Dat is echt niets voor hun zoon, zijn werk in de steek laten!

De schrik slaat Irene en Martin nu toch om het hart.

Terwijl Martin zo goed en zo kwaad mogelijk zijn klus probeert af te maken, wordt Irene alsmear zenuwachtiger. Cynthia blijft weg en ze laat niets van zich horen. Irene besluit met de buurvrouw eveneens naar het politiebureau te rijden. Los van die actie is ook Maurice met zijn vriendin naar het bureau gegaan.

Wanneer Cynthia met de politie spreekt over het 'signalement', komt ook de vraag naar voren of hij fysieke kenmerken had. Ze herinnert zich zijn littenkens op zijn pols en hierop slaat de politie 'aan'.

De link wordt gelegd met de twee omgebrachte mannen die in de parkeergarage die morgen zijn gevonden. De hele familie, op Martin na, krijgt de eerste summier berichtgevingen waarvan één ding niet summier is. Alan is dood.

Intussen zit Martin weer thuis gekomen onrustig op de bank: dit deugt niet, van geen kant! Totdat Irene zich meldt, met Maurice, Cynthia, Yvonne en twee rechercheurs. Een blik op hun gezichten is voor Martin voldoende en hij schreeuwt: "Alan is dood!" Even slaan bij hem de stoppen door en slaat hij dwars door een dichte deur heen en sluit hij zich op in zijn kamer.

Wat later, wanneer de twee rechercheurs behoedzaam vragen of hij wat meer wil weten gaat de deur pas open. Zijn zoon is met nog een jongen gevonden in de parkeergarage van Loosduinen. Allebei hadden ze drie pistoolschoten in hun hoofd.

Die zondagmorgen wordt er een uitgebrande auto gevonden op het industrieterrein naast het woonwagencamp. De auto is –zoals later blijkt– van de hoofddader, een bewoner van het kamp. In die auto zijn ze beiden doodgeschoten.

Van de crematie herinnert Martin zich niet veel meer. Wel dat alle familieleden wat gezegd hebben, maar wat, is totaal uit zijn beeld. Wel de bloemen, heel veel bloemen komen nog in zijn beeld naar voren. En de twee grote honden die Alan en Yvonne toen hadden. "Die lagen bij de crematie de hele dienst voor zijn kist; ongelooflijk!" De familie Roos gaat een zware en onzekere tijd tegemoet. De politie heeft in het begin kennelijk weinig aanknopingspunten en geeft in het belang van het onderzoek geen informatie aan de familie. Dit onzekere geeft alleen maar extra spanning voor Irene, Martin, Maurice en Cynthia. Iedereen uit hun omgeving kan immers de dader zijn; het heeft zich ook allemaal zo dichtbij afgespeeld.

Broer Maurice voelt zich schuldig over de noodlottige stapavond. Voor het eerst was hij in een gelegenheid terecht gekomen die hij niet kende. Het was er druk en hij had het op een gegeven moment wel gehad. Hij wilde naar huis en daarom zocht hij Alan die in de drukte even onvindbaar was. Zijn gedachtegang: 'Als ik hem gevonden had dan was hij misschien toch mee naar huis gegaan', heeft hem jarenlang achtervolgd.

Ook Cynthia voelt zich schuldig dat ze vroeger is afgehaakt. Ook zij heeft de veronderstelling dat het dan anders had kunnen lopen. Ze zijn namelijk altijd zo hecht. Maar als... bestaat niet.

In de discotheek waar Alan en Daan zich bevonden, hebben ze met de portier nog een praatje gemaakt. Nadat de portier weer naar binnen is gegaan, weet men niet precies meer te achterhalen wat er is gebeurd. In de parkeergarage zijn hun lichamen gevonden en er is een uitgebrande auto gevonden in de omgeving. Op de plaats des onheils in de parkeergarage wordt een sigarettenpeuk gevonden die in de databank wordt herkend. De politie heeft een spoor maar dient behoedzaam te werk te gaan.

Op de plek waar Alan en Daan zijn gevonden wordt door de familie een gedenkplek ingericht. Alle leden van de familie Roos hebben met traumatische klachten te maken. Irene is totaal in de war en er komt weinig uit haar handen. Martin zit in de ziektewet, komt nauwelijks aan nachtrust toe en neemt daarom maar een extra borrel. Maurice zit slecht in zijn vel, heeft wroeging maar probeert door te gaan. Cynthia is vanaf 'die dag' alleen maar met de zorg van pa en ma in de weer en bang voor wat haar en haar ouders allemaal nog te wachten staat. Totdat ze als woordvoerder van de familie gebeld wordt door de familierechercheur: "Hou je vast, we hebben ze gepakt!"

Na intensief speurwerk is er met een ME-peloton op 3 maart 2001 een inval gedaan in het woonwagencamp. Kobus R. (51), zijn zoon Tommix R. (31) en een broer van Kobus, Ome Ton worden opgepakt. In tegenstelling tot zijn vader, begint Tommix gelijk te vertellen. Hij wijst zijn vader aan als degene die heeft geschoten in de auto waarmee de beide slachtoffers een lift is aangeboden. Het viertal heeft elkaar voor het eerst ontmoet in de discotheek even daarvoor.

Kobus blijft zwijgen. Hij houdt het erop dat hij op stap is geweest in de stad, dat zijn auto is gestolen en dat hij in een taxi is thuisgebracht. Op die zondagmorgen doet hij aangifte van de verdwijning van zijn voertuig. Rond dezelfde tijd wordt die auto dus uitgebrand gevonden. Ome Ton heeft de auto nog gezien en weet dat de binnenkant onder het bloed zat voordat hij in vlammen opging. Het is een van de kleine aanwijzingen die tot bewijsvoering leiden.

In september 2002 wordt in hoger beroep een definitieve uitspraak door de rechtbank gedaan. Kobus, de vader, wordt tot twintig jaar veroordeeld. Met aftrek van het voorarrest en de standaard aftrek van één derde wegens goed gedrag, stond hij in 2014 weer buiten. Tommix, de jongste, krijgt vanwege zijn verhaal –voor zover het overigens op waarheid berust– twaalf jaar celstraf en loopt sinds 2009 al weer rond. Voor Ome Ton komt het niet tot een veroordeling.

Het gerechtshof gaat –grotendeels op de verklaringen van Tommix– er van uit dat het viertal elkaar in de discotheek in de vroege ochtend van de 14e mei heeft ontmoet. Kobus en Tommix gaan op een zeker moment weg om in de binnenstad van Den Haag hun achtergelaten auto op te halen. Later die nacht keren ze terug naar die discotheek om Alan en Daan een lift aan te bieden. Ze zouden met zijn vieren gaan stappen. Of ze inderdaad vrijwillig of onder dwang zijn meegeleden blijft onduidelijk. De rit gaat eerst naar het kamp alwaar Tommix een pistool moet ophalen van zijn vader. Alan en Daan weten daar niets van, evenmin dat er in de leuning van de achterbank al een pistool verstopt zit. Kobus die onder invloed van drank en drugs was, schiet kennelijk zonder aanleiding de twee jonge mannen door het hoofd. Na de schoten rijdt men naar de parkeergarage en daar worden de lichamen van de jongens uit de auto gesleept. Kobus geeft om zeker te zijn van zijn daad, hen beiden nog een genadeschot. Volgens de openbare aanklager betreft het hier een ‘killing voor de fun’.

Volgens Martin lijkt het hem waarschijnlijker dat de beide jongens niet vrijwillig zijn meegegaan. “Alan zag er gelikt uit, een mooie jongen en goed verzorgd. Men heeft gedacht dat er wel wat te halen was”, is zijn gedachtegang.

Van de stenen in de parkeergarage waar de lichamen van Alan en Daan zijn gevonden, heeft men een gedenkmuur gemaakt met een tekst met oproep om geweld te stoppen.

Zo goed de familie te spreken is over de begeleiding van de familierechercheurs, zoveel kritiek hebben ze op de rechtszaak en op slachtofferhulp. Martin noemt onder andere als voorbeeld: “Ik zit in de hal van de rechtszaal te wachten en dan zit je in eens tegenover de familie van de daders. Dat kan toch niet! Informatie over zittingen komt bij Yvonne, Alans vriendin, maar als ouders hoorden we niets. Irene wordt uit de zaal verwijderd omdat ze een hoestbui heeft. Een slokje water kan er niet af terwijl de daders kunnen krijgen wat ze willen. We wilden graag wat zeggen maar dat kon toen nog niet”.

Irene vertelt dat tijdens de zitting de medewerkster van slachtofferhulp die hun begeleidde werd weggeroepen in verband met een ernstige zaak: een meisje was verkracht en daar moest ze met spoed heen. “Toen we na de zitting alsnog een afspraak hadden werden we door die medewerkster gebeld dat ze moest afzeggen. Ze had een vrijkaartje voor de Toppers gekregen en dat kon ze toch eigenlijk niet laten lopen. “Blijf maar weg”, hebben we toen gezegd.

In het traject van trauma-behandeling komt EMDR om de hoek kijken. In die jaren een nieuwe methode die nog maar mondjesmaat wordt toegepast. Irene blijkt na een paar behandelingen er niet echt beter van te worden. Ze is er maar mee gestopt. Cynthia blijkt na een moeizame periode baat te hebben bij die methode. Maurice krijgt jaren later een zodanige terugslag dat ook hij niet om therapeutische hulp heen kan. Het EMDR traject brengt hem gelukkig verder.

“Ook nu nog heb ik mijn ups en downs”, bekent Irene. “Ik word nog steeds nerveus van feestjes en bijeenkomsten met veel mensen. Ik kan er niet meer tegen. Laatst zijn we met kennissen naar een uitvoering geweest. Cabaret uit de oude doos. Ik ben dan een paar weken van te voren zo in de spanning, niet normaal. Gelukkig was het leuk en konden we vreselijk lachen. Maar daarna moet ik wel gelijk naar huis. Ik heb dan geen behoefte meer aan enige drukte”.

En Martin...die stortte zich na de uitspraak op datgene waar ze tegenaan zijn gelopen en wat er allemaal niet klopte. Avonden, nachten is hij aan het nadenken en bezig met schrijfwerk. Hij komt in contact met de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind (VOVK). Maar Irene en Martin kunnen al snel hun draai daar niet vinden. Niet zo moeilijk te begrijpen. Martin heeft uitgesproken ideeën en wat in zijn hoofd zit moet NU worden aangepakt!

Wat ook aangepakt moet worden is een eventuele confrontatie met de daders zien te voorkomen. De gehele familie woont immers in Loosduinen op vijf minuten van elkaar en niet ver weg van het woonwagencamp. Het is dan rond het jaar 2006 en het zal niet lang meer duren eer de eerste dader vrijkomt. Zowel Maurice, Cynthia als Irene en Martin besluiten te verhuizen. “Ik hoef ze nooit meer te zien”, is wat Martin zegt. Met pijn in het hart –vooral bij Irene blijkt dat achteraf– wordt een andere plek gezocht en gevonden. Het tapijt is letterlijk onder de familie weggetrokken; een gedwongen verhuizing omwille van hun gemoeds-toestand.

Martin is lang thuis geweest van zijn werk. Hij keert met respectievelijke dagdeeltjes terug maar gaat niet meer op de tram. Ondersteunend werk is meer dan voldoende, niet te veel gedoe van haastige mensen om hem heen is beter. Hij stort zich met al zijn energie op de behoeftes van nabestaanden. Al snel weet hij mensen aan zich te binden en op de geboortedag van Alan wordt in 2003 de Stichting Aandacht Doet Spreken opgericht.

Met als hoofddoel om mensen zo mogelijk beter te kunnen begeleiden in de processen waar men na geweld mee te maken krijgt. En men wil een luisterend oor bieden en een baken van informatie zijn voor die lotgenoten.

“Het eerste jaar heb ik dingen niet goed gedaan”, zegt hij me. “Ik heb veel domme brieven uit kwaadheid weggestuurd. Daarmee kwets je mensen en dat is ook niet wat ik wil. Maar ja, ik voelde het dan wel zo hè”. Jarenlang is Martin een boegbeeld voor lotgenoten en weet hij belangrijke zaken onder de aandacht te krijgen.

Intussen is in 2018 de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers opgericht. Daarmee is de zelfstandigheid van ADS ondergebracht in de samenwerkende federatie. En daarmee ‘Martin’ als boegbeeld van het front verdwenen. “Met pijn, zorg, maar ook rust voor mezelf”, zoals hij zegt.

“Ik zou het nu niet meer kunnen hè”, zegt hij berustend. “Ik krijg nou geen brief naar een Tweede Kamer meer voor elkaar. Vroeger was het frustratie, ik pikte niks; het vloog er zo uit. Dat kan ik nu niet meer. Nu denk ik: ‘ik kan die platte woorden toch niet gebruiken’.”

De zelfreflectie blijkt absoluut aanwezig bij Martin, ‘alhoewel een vos nooit helemaal zijn haren verliest’ (denk ik daarbij). “Maar als ik ADS niet had gehad, dan was ik nu niet zo ver geweest”, besluit hij in bittere ernst.

“En ik probeer nu weg te blijven van de Federatie”, zegt hij goedbedoelend. “We hebben de naam Alan van het lint laten halen. We hebben daar eigenlijk niks meer mee. Wel zijn we geïnteresseerd in de kidsweekenden en het S&S weekend Wilhelmina-oord. Ik blijf met een schuin oog kijken of dat wel goed gaat, hoor. En de muur, daar hebben we echt nog compassie mee”, weten ze beiden nog te melden.

Maar Martin zou Martin niet zijn om zijn verontrusting niet naar voren te brengen. En dat mag hij zeker. Hij haalt wat zaken aan die eigenlijk naar zijn idee meer aandacht zouden behoeven. Vooropgesteld dat hij ook vindt dat het één organisatie betreft, heeft hij het idee dat men er meer is voor de politiek en de geldschieters (slachtofferhulp). Men moet niet vergeten dat het voor de mensen is en dat men –wat men ook organiseert– zo dicht mogelijk bij de mensen dient te zijn. Niet al te verkokerd opstellen dus.

“Bijvoorbeeld dat er elk jaar in een windstreek een Dag Herdenken georganiseerd wordt; zo was althans het uitgangspunt. Dan wordt daar een gedenksteen onthuld en het volgende jaar heeft dat niks meer te betekenen? Waarom zouden daar –onder een coördinerende vlag– geen mensen naar toe kunnen gaan die minder goed ter been zijn? Of gewoon niet zo ver kunnen reizen. Wanneer je dat bij mensen uit die streek neerlegt creëert dat ook nog betrokkenheid. En waarom zou daar dan vanuit de federatie geen bloemetje aan besteed

kunnen worden. Het is geen bedrijf, het gaat om mensen!” Het zijn net zulke waarschuwendes als zorgelijke woorden van een uiterst gedreven man.

Ineens reageert Martin weer met volle power. Hij vertelt enthousiast over zijn nieuwe hobby. Nou ja hobby... wanneer je Martin kent dan is een hobby voor hem min of meer een projectopdracht. Martin heeft zich verbonden aan een zaalvoetbalteam met jonge gasten van FC Westland. Materiaalverzorger, elftal begeleiden enzovoorts. Als Martin iets doet.....”Prachtig man!”

Irene vertelt graag iets over hun vier kleinkinderen. Maurice heeft een zoon(17) en een dochter (15). Cynthia heeft twee dochters van 10 en 4. “Alan wilde geen kinderen op de wereld zetten”, weet ze. “Dan ben je toch benieuwd hoe dat gegaan zou zijn als je nu naar onze kleinkinderen kijkt. Zelfs de jongste heeft het wel eens over Alan. Ze weten allemaal dat ze een oom hebben die het leven ontnomen is”. Familie en familiebijeenkomsten staan nog steeds hoog in het vaandel van Irene en Martin. “Alleen geen Moederdag meer voor ons”, zegt Irene treurig: “Nooit een Moederdag meer, neen, daar hoeven we niet aan herinnerd te worden”. Martin schudt meewarig het hoofd ‘neen’.

Rien Verbiest

De Muur tegen Geweld bevindt zich in de gemeente De Wolden in Drenthe. Het monument is allereerst een plaats om mensen te gedenken die door geweld om het leven zijn gekomen. Nabestaanden hebben de mogelijkheid dit te doen door de naam van hun dierbare in de vorm van een plaatje op de muur aan te brengen.

De eerstvolgende mogelijkheid is op zaterdagmiddag 18 mei 2019.

Na een inloop met koffie en thee vindt het officiële gedeelte plaats: het lezen van een gedicht, muziek, een rondgang om het monument waarbij de nabestaanden één voor één het naamplaatje aan de Muur bevestigen, het lezen van de namen van alle slachtoffers die op de Muur zijn vermeld en het leggen van bloemen. Na afloop is er nog gelegenheid om met elkaar na te praten.

Er zijn wel richtlijnen voor de naamplaatjes en u moet zich opgeven. Zie hiervoor de informatie op <http://fngnederland.nl/>
Of via: rikus.scholing.mtg@hotmail.com

Rikus Scholing
Secretaris Monument

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

In de vorige Cocon vroeg je mij of ik een kerstgedachte in mijn hoofd zou hebben die voor harmonie zorgt gedurende deze kerst. Eerlijk gezegd kan ik daar zo gauw geen voorbeeld van geven. De advents- en kerstperiode staan bij mij altijd in het teken van kerkmuziek, want ik ben organist. En dan moet je vanzelfsprekend wel enige harmonie kunnen vinden. En dat lukte wel.

Twee totaal andere belevenissen hebben de afgelopen tijd nogal een rol gespeeld in mijn leven. Ina en ik slapen in dezelfde slaapkamer als waar-

in Maaïke sliep toen alle kinderen nog thuis woonden. Nu kwamen we op het idee om die slaapkamer wat anders in te gaan richten: nieuwe vloerbedekking, nieuw behang. En dat laatste zorgde voor een geweldige verrassing. Toen het oude behang er was afgehaald kwamen op de kale muur twee tekeningen tevoorschijn die Maaïke er in 1988 op had getekend. Over verrassing gesproken!

En onlangs werd het weer 6 februari, de datum waarop Maaïke werd vermoord. De postbode kwam met een stapel brieven en zei: "U hebt zeker iets te vieren!" Mijn antwoord was: "Nou, te vieren? We hebben iets te gedenken". En ik vertelde hem waarom deze dag voor ons – en voor vele anderen – zo'n bijzondere dag was. Hij schrok en bleef even stil. Toen zei hij: "Dan ben ik blij dat ik daar een klein beetje een steentje aan kan bijdragen".

Dat geeft zo'n dag een gouden randje. Ik wens dat jij ook af en toe zo'n teken van medeleven kunt ervaren.

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Maaïke heeft jullie een prachtig cadeautje gegeven met haar tekeningen uit 1988. Ik denk dat jij en Ina wat traantjes hebben weggepinkt tijdens deze ontdekking.

Wat is tijd? Tijd van leven, tijd om door te komen. Komt tijd komt raad. Over tijd zijn.

De tijd heelt alle wonden.

Het is dit jaar in juli 23 jaar geleden dat Caroline niet meer in dit leven is. Dat is een lange tijd geleden.

Volgend jaar zal Caroline net zo lang dood zijn als ze geleefd heeft.

Tijd, ze heelt geen wonden. Ze legt er een vlies overheen en pas op, soms wordt dat vlies zo maar open gerukt en begint het weer te bloeden.

Dat gebeurt als ik word bijgepraat in het cold case-onderzoek naar 'de zaak'. Dat doet allemaal veel pijn en toch wil ik het weten. Dan komt een flintertje hoop, dat ik toch nog ooit zal weten wat er met mijn kind is gebeurd. Wie heeft dit gedaan en waarom?

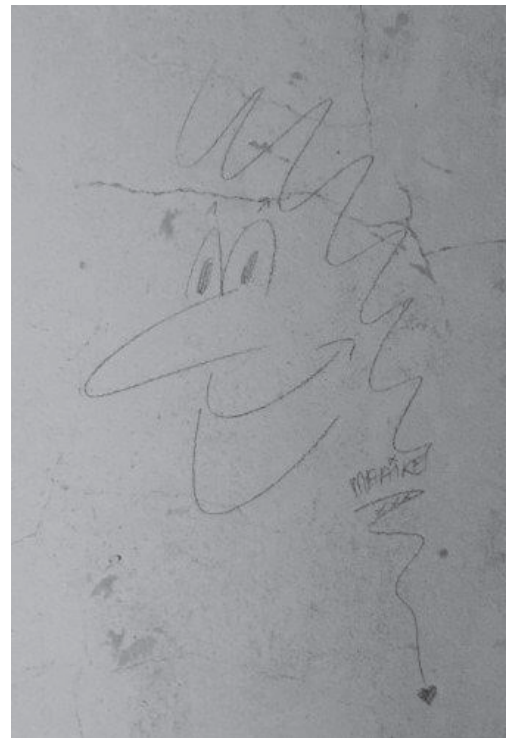
Dan zegt men, maar als je het weet ben je dan een stuk verder? Ja, zeg ik dan, dan kan ik dat afsluiten. Een punt er achter zetten. Het laten 'rusten'.

Dan zou ik een dag met een gouden randje hebben zoals jij op 6 februari toen de postbode je een stapel brieven bracht.

En ja, ik heb ook dagen met gouden randjes, dat zijn de dagen dat ik met mijn jongste kleinkind wandel. Ze is vier maanden en kijkt me nog zo onbevangen aan, als ik lach geeft ze me een lach van oor tot oor. Dan smelt het ijsklompje in mij. De gedachte: laat haar in godsnaam niks overkomen, duw ik met kracht weg.

Hartelijke groet,

Wil

WIJ HERDENKEN IN DE MAANDEN APRIL, MEI EN JUNI 2019

Arco-Jan Loonen
04-04-72†15-08-97

Barry Kouwenberg
06-04-89†30-09-11

Marquerite van
Campenhout
08-04-77†11-01-02

Romy Nieuwburg
11-04-03†02-06-17

Ron Schuurman
12-04-77†07-05-11

Jason
14-04-09†16-06-09

Tinka van Rooij
14-04-77†26-05-04

Rik Vrolijk
18-04-65†01-07-99

Bert Meester
20-04-62†22-04-00

Gijs Janssen
21-04-89†24-01-97

Safhinaz Zerrouy
21-04-91†15-02-16

Leontine Zeeman
22-04-81†11-09-11

Natasja Peeters
23-04-77†15-04-04

Gilles Brouwer
24-04-51†08-11-01

Ida Klijnstra
24-04-56†23-06-08

Jeanine Groenewold
25-04-83†14-08-15

Alex Walkier
30-04-69†10-07-01

Anne de Ruijter de
Wildt 05-05-78
† 01-05-97

Joes Kloppenburg
07-05-70†17-08-96

Bas de Lang
07-05-85†24-09-08

Martijn van Oss
07-05-83†28-12-08

Denny Veldwijk
07-05-88†10-11-07

Hasan Sarikus
10.05.91†05.10-17

Monique Peggy
Cabenda
14-05-67†10-01-03

Ashana Wahl
17-05-93†09-12-11

Gerd Nan van Wijk
24-05-90†23-04-07

Edwina Ingrid
Pantophlet
03-06-81†05-06-08

Marlies v.d. Kouwe
11-05-84†21-09-08

Milan de Groot
14-05-88†04-03-06

Marja van der
Leest
18-05-86†12-09-17

Marc Julien Plessius
28-05-84†13-04-09

Robiënna C.C.
Reboe
03-06-96†28-05-09

Niels Kooistra
11-05-80†15-08-08

Alicia
Dokuchayeva
15-05-86†02-06-93

Jolanda Horvers
20-05-69†20-02-02

Katja Suringa
28-05-75†22-02-01

Ingrid Visser
04-06-77†13-05-13

Patrick van der
Bolt
11-05-66†26-12-02

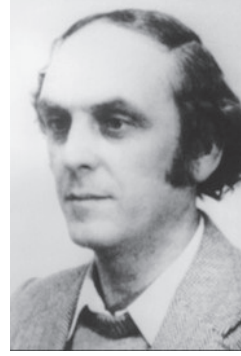
Barbra de Jong
17-05-73†12-09-02

Silvia Voss
20-05-68†10-12-04

Regina van Vugt
28-05-78†27-11-01

Arie Kranenburg
10-06-31†22-09-77

Joël Alfarez
14-05-92†31-12-15

Miranda Olivier
17-05-76†27-06-14

Ross Langdon
23-05-80†21-09-13

Leroy Koppenol
11-06-87†30-11-04

Angelo van Emmerik
13-06-91†01-01-15

Fred van der Naalt
13-06-75†08-03-14

Joyce Amanda Exalto
17-06-91†05-11-10

Sybine Jansons
19-06-85†19-01-99

Nadine Beemsterboer
22-06-86†02-12-06

Edward Maat
23-06-74†07-09-11

Wendy Roet
26-06-74†28-09-95

Rene Holshuijsen
29-06-60†06-07-07

Elif Yavuz
30-06-80†21-09-13

Oskar Pudelko
30-06-58†07-12-18

*Je bent jarig vandaag en je bent het
niet meer. Hoe vieren we dat, hoort
bij een verjaardag die is verjaard
bijvoorbeeld nog taart; je bent toch
nog altijd geboren, geworden. Maar*

*met wie vieren we dat voortaan en
waar halen we blijde gezichten vandaan.*

*Bloemen krijg je natuurlijk, we schikken ze
voor je in vazen terwijl we over je praten;
toen, nu zou hij, hij zou - maar*

*ten slotte staan we daar dan met
lege handen en armen.*

Hester Knibbe

HET BEELD VAN EEN SLACHTOFFER

In het decembernummer van Hulppost, het kwartaalblad van Fonds Slachtofferhulp staat een verslag van het promotieonderzoek van Eva Mulder en Alice Bosma naar de stereotiepe denkbeelden die we hebben over slachtoffers. Zij doen dit onderzoek aan het Internationaal Victimologie Instituut in Tilburg.

Als ik hier een verslag ga schrijven, wordt dat natuurlijk wel een verslag van een verslag. Of dat eerlijk is betwijfel ik, maar ik ga er toch mee aan de slag.

Eerst kijk ik naar mijzelf en vraag me dan af: ben ik slachtoffer van een (gewelds-)misdrijf? “Ja natuurlijk”, zal menigene zeggen, “jij bent ook een slachtoffer van de moord op je dochter.” Toch bekruipe mij dan twijfels. Ben ik slachtoffer of is mijn dochter slachtoffer? Ik denk, dat wij allebei wel degelijk slachtoffer zijn, maar wel een verschillend soort slachtoffer. Noem mij wat mij betreft maar een ‘afgeleid’ slachtoffer, want er is mij natuurlijk wel degelijk iets aangedaan. En met mij velen.

Laat ik ook meteen een verschil maken tussen bijvoorbeeld een #Metoo-slachtoffer en een vermoorde dochter. Het eerste slachtoffer leeft nog, maar iemand die vermoord is leeft niet meer.

Als ik het verhaal over het promotieonderzoek goed lees, maken de beide onderzoeksters dit onderscheid niet, althans niet zo strikt. En daar gaat het hen ook niet om. Het gaat hen erom hoe anderen, buitenstaanders veelal, naar slachtoffers kijken. Naar welke verwachtingen mensen van slachtoffers kunnen hebben. Of, sterker nog, welke oordelen zij over slachtoffers hebben. Of, nog sterker, welke vooroordelen men over slachtoffers kan hebben.

“Bewustwording van de stereotype denkbeelden over slachtoffers, is een eerste stap in de goede richting”

‘Ze was zo flink na het overlijden van haar man! Er kwam geen traan uit haar ogen!’ Dit is duidelijk een oordeel. En een vooroordeel is het feit dat men dus blijkbaar verwachtte dat er wel tranen zouden vloeien. Alsof tranen de enige uitingsvorm van verdriet zouden zijn.

Dat je verdriet hebt na zoiets ingrijpends als een moord, wordt normaal gevonden, maar boosheid? De onderzoeksters constateren: “Wanneer een slachtoffer zich niet verdrietig, maar kwaad uitdrukt over wat hem of haar is overkomen,

vinden mensen hen niet alleen minder geloofwaardig, maar ook minder competent en minder vriendelijk”.

Als dit werkelijk zo is, en waarom zou het niet zo zijn, wat betekent dit dan voor het slachtoffer zelf? Hier merken Eva Mulder en Alice Bosma het volgende op: “Als een slachtoffer zich bewust is van die mogelijkheid van dit soort negatieve reacties, zou hij of zij er zelfs voor kunnen kiezen het slachtofferschap geheim te houden.”

De les voor mijzelf is dat ik voorzichtiger moet zijn in mijn denken over (andere) slachtoffers, want het is, nee, wij zijn zo'n gevoelige groep.

Ik eindig met het citaat waar ook het artikel in Hulppost mee eindigt: “Als we ons op maatschappelijk niveau bewust worden van de stereotypen en oordelen, dan kunnen we deze denkbeelden misschien meer in overeenstemming brengen met de realiteit. Het zou mooi zijn als we daarmee minder kansen missen om slachtoffers te steunen.”

Paul Kuiper

ONZE VASTE GASTSCHRIJVERS

Moeders op jacht

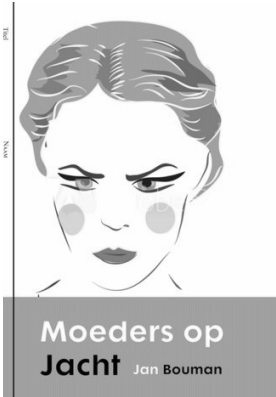
In mijn nieuwe boek ‘Moeders op jacht’ is het thema van de roman de wraakneming van vijf moeders op de verkrachter van hun zeer jonge dochters. In het boek zien we in romanvorm de afweging bij de moeders waarom ze wel dan niet wraak zullen nemen. De belangrijkste reden waarom ze besluiten wraak te nemen is omdat ze vinden dat een paar jaar gevangenisstraf in hun ogen geen recht doet aan de ernst van de gepleegde delicten van de dader.

Immers de gevolgen voor de in totaal vijftig meisjes, tussen de elf en vijftien jaar oud, zijn ingrijpend. Een meisje pleegt suïcide, verschillende anderen raken verslaafd aan hard drugs, weer anderen moeten opgenomen worden in een opvanghuis. Vrijwel zonder uitzondering moeten de meisjes onder behandeling, lijden aan slapeloosheid, angstaanvallen of krijgen te maken met eetstoornissen. Bij hun afweging om wraak te nemen gebruiken de ouders de zogenaamde Balanstheorie. Aan de ene kant van de weegschaal plaatsen ze het veroorzaakte leed door de ontuchtpleger terwijl ze aan de andere kant de straf voor de dader plaatsen, hooguit een paar jaar gevangenisstraf.

Dat vinden ze in geen verhouding tot elkaar staan!

De moeders hebben nog een ander doel voor ogen: zij willen de dader laten inzien dat hetgeen hij uitgevoerd heeft volstrekt verwerpelijk, misdadig is. Een van de moeders werkt bij de overheid, waar zij intensief te maken heeft met boeven. Ondanks het feit dat haar dochter van elf ernstige klachten heeft overgehouden van het misbruik vraagt ze zich toch af of de dader wel beseft wat hij heeft aangericht. In de praktijk komt zij dagelijks criminelen tegen die hun daden goedpraten. Zeker bij seksuele delicten tegen jonge meisjes merkt ze regelmatig dat de daders hun gedrag vergoelijken. Of ze doen aan 'blaming the victim'... ze vroeg er zelf om. In elk geval zichzelf vrijpleiten van schuld. Soms zelfs daartoe ondersteund door het meisje zelf. Een paar van deze voorbeelden hebben we recentelijk nog meegemaakt. Een sociotherapeut in een TBS inrichting die het normaal vond om een relatie aan te gaan met een ex-cliënte uit de jeugdzorg van net vijftien. In mijn boek ontspint zich een verbale strijd tussen de moeder die de crimineel wil verbeteren, door ze te laten beseffen dat ze crimineel bezig zijn en een moeder die hier niet in gelooft. Laatstgenoemde moeder gelooft niet in de zogenaamde onschuld van de misdadiger. Zij is er van

overtuigd dat ze dondersgoed weten wat ze uitgehaald hebben, maar dat ze eenvoudigweg de verantwoordelijkheid voor hun eigen misdadige gedrag niet wensen te nemen. De moeders komen tot een compromis. De dader zal er ongenadig van langs krijgen, maar ze zullen ook met hem spreken over het delict. Naast de pijn die ze hem zullen toebrengen willen ze hem tevens laten ervaren welke pijn hij talloze kinderen en hun ouders heeft toegebracht. In het boek zullen we zien of ze slagen in hun missie.

Denk niet dat de vrouwen over één nacht ijs gaan. Ook brengen ze voordat er wraak genomen wordt een bezoek aan het politiebureau, waar ze overigens niets mee opschieten. Het is geen onbezonnen daad van de moeders om over te gaan tot wraakneming. In de kern van de zaak zijn ze tegen het nemen van wraak en zien we dat sommige van de moeders gekweld worden door een interne gewetensstrijd. Een enkeling krijgt zelfs een hekel aan zichzelf, of herkent zichzelf niet meer. De mate van agressiviteit of woede die er opborrelt bij de vrouwen is nieuw voor hen. In discussies voordat ze er zelf middels hun eigen kind mee geconfronteerd werden kwamen dit soort onredelijke, wrede gedachten nooit bij hen op. Eens te meer beseffen ze dat het nogal wat uitmaakt of je het over een willekeurig kind van een ander hebt of dat je over jouw eigen telg spreekt. Ook spreken ze meermaals tegen elkaar uit dat ze blij zijn dat ze in Nederland leven. In een land waar de straftoemeting via een onafhankelijke rechter gebeurt.

Ze willen niet eens leven in een land waar elke burger zich het recht toe-eigent zelfstandig wraak te nemen. Zij weten dat deze eigenrichting anarchie en rechteloosheid in de hand werkt.

En toch... ondanks al deze reële argumenten... ondanks hun gehechtheid aan de onafhankelijke rechter, het geloof in de democratie... toch vinden ze dat hun dader veel meer straf verdient!

Daarmee toucheren de moeders regelmatig een ander onderwerp wat hiermee te maken heeft:

Het thema straf. Hoe kijken we daar in onze samenleving tegenaan?

De vraag wordt gesteld of we nog wel kunnen straffen. De moeders leggen de verbinding tussen deze brede vraag en een kwetsbaar onderwerp waar ze zelf na de verkrachting van hun dochters mee worstelen. Zijn zij goede moeders geweest voor hun kinderen. Ze vragen zich af hoe zit dat dan? Hoe ligt die verhouding tussen straf in onze maatschappij en het 'goede' moederschap.

Geen van de moeders straffen hun kinderen al gingen ze eindeloos door met klieren. Straffen doe je immers niet graag. Straffen is bijna een brevet van onvermogen, zo herkennen ze ook bij zichzelf als opvoeder. Is het aan hun eigen slappe opvoedingsstijl te wijten dat hun dochters voor zo'n miezige slapjanus door de knieën gingen? Nog een stapje verder: kan je het functionarissen die uit onze naam qua samenleving overtreders van wetten moeten straffen kwalijk nemen dat ze dat niet meer kunnen? Wij kunnen het als ouders, als opvoeders, als moeders zelf niet meer.

Kan je het onder dit gesternte een politieagent, een officier van justitie, een rechter of een P.I.W.'er kwalijk nemen als hij, hoe ernstig het delict ook is, in eerste instantie gericht is op de crimineel te verbeteren, op te voeden, elementaire vaardigheden bij te brengen?

Naar de mening van de moeders hebben deze professionals ervoor doorgeleerd om op adequate wijze straf toe te dienen. Zij moeten deze uiterst veeleisende competenties in de praktijk kunnen toepassen. Straffen is moeilijk, maar niet onmogelijk, zelfs rekening houdende met het leger van advocaten dat toeziet op een meer dan correcte wijze van straftoemeting in de praktijk.

Zonder straf geen schuld is het adagium van de moeders. Als de crimineel niet voldoende straf krijgt uitgedeeld zal hij zich minder schuldig voelen. Met al deze overwegingen in hun achterhoofd gaan de moeders aan de slag om de dader een naar hun idee afdoende straf toe te dienen...

Drs. Jan Bouman
Gepensioneerd psycholoog ministerie V&J

Een column van Gert Jan Slump

Het was op een ochtend in een vrouwengevangenis en ze vertelde haar verhaal. Hoe ze opgegroeid was in een onveilige thuissituatie. Hoe ze klein gehouden was en geen moment had gekend waarin thuis een vanzelfsprekend woord was. Hoe ze haar ridder op het witte paard omarmd had. Hoe ze dacht haar leven weer op de rit te krijgen in een nieuwe huiselijke omgeving. Hoe die ridder op het witte paard zich vergalopperde en haar belager werd. Hoe ze ertoe gekomen was om na jaren van huiselijk geweld een dramatisch besluit te nemen en een eind te maken aan de jaren van duisternis.

Wij luisterden. En het werd stil. Ik keek haar in de ogen en zag diep verdriet. Er stond een nabestaande op en zei: “Ik had jou kunnen zijn”.

Het was op een middag tijdens een werkconferentie van slachtofferhulp. Het onderwerp weet ik niet meer. Het zal gegaan zijn over de rechtspositie van slachtoffers en nabestaanden. Wat ik nog wel weet is dat ik als net zelfstandig gevestigd criminoloog/victimoloog in gesprek raakte over herstelrecht met nabestaanden. Een gesprek over hoe een nietsontziende, onomkeerbare en onuitwisbare gebeurtenis, je aangedaan door een ander, je leven totaal overhoop gooit. Hoe je worstelt met je verdriet, woede, wraak en boosheid en hoe het dan verder moet. Ik luisterde, wij luisterden naar elkaar. Hoe kun je het in hemelsnaam hebben over herstel bij een levensdelict? Er is in elk geval geen gemakkelijk antwoord op die vraag die zich keer op keer opdringt: “Waarom?”

Deze en andere ervaringen zijn voor mij als criminoloog/victimoloog werkzaam binnen het herstelrecht, en misschien nog wel meer als mens, cruciaal in mijn werk. Ervaringen van mensen die weten wat geweld in een mensenleven aanricht zijn voor mij een moreel kompas. Ze maken dat ik nooit lichtzinnig over herstelrecht wil en kan praten. Ze maken ook dat ik steeds meer vanuit nabijheid wil werken. Dicht bij de ervaringen van mensen. Ver weg van de gebaande paden en lichtzinnige antwoorden.

De redactie suggereerde mij voor deze column bovenstaande titel: ‘een tweede kans’. Dan is de vervolgvraag al snel gesteld: “Een tweede kans, voor wie?” “Als er zoiets als een tweede kans is, hoe ziet die er dan uit?” “En wie mogen daar iets van vinden dan?”

Detentie, voor zover niet levenslang, is gericht op re-integratie van een veroordeelde. Daarmee is de richting bepaald. Maar wat houdt re-integratie dan in?

Ik vind dat gedetineerden moeten kunnen werken aan een tweede kans. Ik vind vanuit herstelrechtelijk perspectief ook dat andere mensen iets van die tweede kans en de wijze waarop we die invullen mogen en kunnen vinden. De gedetineerde zelf, zijn of haar netwerk (partner, kinderen, ouders en andere familie), slachtoffers of nabestaanden, de gemeenschap waar de gedetineerde uit afkomstig is en de samenleving. Re-integratie wordt daarmee een genuanceerd verhaal.

Ik denk dat de meeste gedetineerden vrijwel geruisloos terugkeren in de samenleving. Hoe anders is dat (of kan dat zijn) als het gaat om een levensdelict. De terugkeer is dan een uitermate gevoelige en nauwsluitende kwestie. Niet voor niets wordt er momenteel gekeken naar de vraag of terugkeer van een gedetineerde die een levensdelict heeft gepleegd in de directe omgeving van nabestaanden wel altijd mogelijk en verstandig is.

Herstelgericht werken in de eindfase van detentie en in de fase van terugkeer zou in ieder geval een open oog moeten hebben voor alle belangen die aan de orde zijn. Dan komt er in de voorbereiding van een terugkeer en het realiseren van die tweede kans heel wat kijken. Niet alleen is belangrijk de vraag waar een ex-gedetineerde zal gaan wonen en hoe hij of zij het leven buiten de muren weer oppikt, ook is belangrijk de wijze waarop het netwerk, slachtoffers en nabestaanden en de gemeenschap zichzelf kunnen voorbereiden op die terugkeer.

Als ik dat overweeg kom ik tot de afweging dat een tweede kans, hoe weerbarstig die ook is, alleen kan door al die belangen te wegen en te waarderen. Terugkeer is geen administratieve wetmatigheid, een kwestie van hanteren van tabellen en regels, maar onderdeel van een zorgvuldig vormgegeven proces van verwerken, herstellen en normaliseren (voor zover mogelijk). Terugkeer is mensenwerk.

Hoe mooi zou het zijn als een tweede kans ruimte biedt voor alle betrokkenen waarin zij, met steun van wie daarvoor nodig is, met het oog op de toekomst de kans krijgen dat te doen wat nodig is om verder leed te voorkomen en datgene te herstellen wat mogelijk is en waar behoefte aan is. Hoe waardevol zou het zijn zaken zo te regelen dat ongewenste confrontaties vermeden kunnen worden. En hoe goed zou het zijn als betrokkenen daarbij zelf aan zet zouden zijn en anderen daar niet zonder betrokkenen over beslissen maar in wijsheid en op basis van behoeften handelen en doen wat nodig is. Het onomkeerbare leed wordt daarmee niet teniet gedaan. Maar een tweede kans voor alle betrokkenen zou zo misschien een beetje dichterbij kunnen komen.

Gert Jan Slump
Criminoloog

21 Februari, congres te Maarsse, georganiseerd door het Ministerie van Justitie en Veiligheid, met als titel ‘Het slachtoffer en het strafproces: wat is de toekomst?’

Ik was daar aanwezig en het was een interessante bijeenkomst met diverse sprekers uit binnen- en buitenland. Een van hen was Sander Dekker, minister voor Rechtsbescherming. Ook waren er vijf simultane deelsessies, waaraan wij konden deelnemen. Ik had mij opgegeven voor ‘In gesprek met Slachtofferhulp Nederland’ en ‘De ontwikkelingen van het slachtoffer in het strafproces in de toekomst’. Bij de eerstgenoemde stond dat het een sessie zou zijn met een klein aantal deelnemers (max 25 personen), waardoor open gesproken kon worden over gevoelige kwesties. Nou, die had ik wel, en gelukkig werd ik bij deze groep ingedeeld. Ik heb geluisterd naar de vier mensen die over hun ervaringen vertelden en kon zelf ook iets zeggen over wat ik tijdens rechtszaken heb meegemaakt. Een mooi gesprek ontstond.

22 Februari de symbolische “Europese Dag van het Slachtoffer”. Georganiseerd door het OM, met als titel ‘Slachtofferbejegening’.

Ook bij deze Oog-in-oog-bijeenkomst te Utrecht was ik aanwezig. Medewerkers van het OM en de Rechtspraak luisterden hierbij naar de ervaringen van slachtoffers. Ook ik was uitgenodigd om in gesprek te gaan met deze mensen, waarbij hun op het hart werd gedrukt te luisteren en niet in discussie te gaan! Ofschoon ik mij geen slachtoffer voel maar nabestaande, was het goed om dit te doen. Ik voelde mij echt gehoord. Kon vertellen over de proformazittingen, de eigenlijke ‘moordzaak’ en de twee tbs-verlengingszittingen die ik had bezocht, waarbij de moordenaar van mijn man terechtstond. Hoe vreemd het is dat je als nabestaande altijd maar moet afwachten wat voor rechter het is, of de Officier van Justitie jouw belangen goed behartigt, zonder dat je hem/haar ooit hebt gesproken. Hoe je zelf moet regelen dat je niet in dezelfde ruimte hoeft te wachten als de moordenaar, en dan nog kan het fout gaan. En mijn grootste pijnpunt: het volledig genegeerd worden door de dames en heren achter hun tafels. Alsof je niet bestaat..... Mijn ervaringen gaan over de rechtbank in Den Bosch, ik weet dat het bijvoorbeeld in Middelburg beter gaat. Ons is zowel donderdag als vrijdag verbetering beloofd. Gezegd is dat er écht iets gebeurt met onze verhalen.

In mijn geval was de moordenaar mijn stiefzoon. Hij kijkt me vuil aan, als ik weer in de banken van de rechtszaal zit. Pas ontving ik een brief van het IDV, waarin staat dat hij de transmurale verlofstatus krijgt. Ik schrok enorm, dacht dat dit via justitie zou gaan. Ben gaan bellen naar het IDV, de kliniek

en ‘mijn’ zaakscoördinator van de rechtbank en begreep dat de tbs-kliniek dit regelt. Een verzoek wordt naar de betreffende minister gestuurd en deze geeft al of niet toestemming. Uit pure frustratie heb ik toen een stuk geschreven met als titel ‘De macht van de tbs’er’. Op 21 februari heb ik het overhandigd aan Sander Dekker, met daarbij een kopie van de brief van het IDV en een artikel over mij in het Eindhovens Dagblad (twee pagina’s uit de krant van 2 december 2017, plus een foto op de voorpagina). Hij beloofde het te lezen en erop te reageren.

23 Februari Djembé workshop in Alkmaar

Op zaterdag kon ik mijn frustratie eruit trommelen tijdens een fantastische djembé workshop in Alkmaar. Een bijeenkomst van de FNG, georganiseerd door Roser en Paul. Alle lof voor hen en voor degene die de workshop gaf: Marja van Leeuwen. Wat een energie heeft die vrouw en wat hebben we genoten! Voor de derde achtereenvolgende dag was de lunch inbegrepen, mij hoor je niet klagen!

Rest mij om jullie het stuk te laten lezen wat ik op 21 februari aan minister Dekker heb overhandigd. Hieronder staat het.

DE MACHT VAN DE TBS’ER

Op 28 januari 2011, de dag waarop ik 52 werd, is mijn echtgenoot Niek Soepnel, dierenarts te Eindhoven, vermoord door zijn eigen zoon. Letterlijk de hersens ingeslagen, in de gang van ons huis, waarna Erwin hem door het hele huis heeft gesleept en het bewusteloze lichaam in een kruipruimte heeft gedumpt, waarin zijn vader is overleden. Mijn stiefzoon, die ik toen al bijna 20 jaar kende, vanaf zijn 9e jaar. De jongen die wij altijd hebben geholpen, in de hoop dat hij weerstand kon bieden aan de alcohol en drugs. Ziek in zijn hoofd, schizofrenie was vastgesteld in het Pieter Baan Centrum, waarna gedwongen opname in De Woenselse Poort in Eindhoven volgde. Te veel vrijheden werden verleend, hij nam zijn medicatie niet meer en kreeg het in zijn hoofd zijn hele familie te vermoorden, te beginnen bij zijn vader. Zo geschiedde.

Nu zijn we 8 jaar en vele rechtszaken verder. Elke keer zit ik weer in de rechtszaal, omdat ik dan tenminste iets hoor over Erwin en zijn behandeling bij de Pompe-kliniek in Nijmegen. Kortgeleden kreeg ik een brief van het IDV, waarin staat dat hij vanaf 22 januari 2019 de transmurale verlofstatus krijgt. Er wordt geschetst wat dit mogelijk inhoudt, maar het kan alle kanten opgaan.

Ik heb gebeld naar de kliniek en loop net als de vorige keren keihard tegen een muur aan. Erwin geeft geen toestemming voor het verstrekken van informatie, dus er wordt niets verteld. Niets over de behandeling, niets over hoe het met Erwin gaat, niets over de kans op recidive, niets. Wij worden overall buiten gehouden, de behandeling gaat alleen uit van wat Erwin vertelt. De macht van de tbs'er.

Onbegrijpelijk vind ik dit. Tijdens het eerste onderzoek in het PBC kwam iemand van het centrum bij ons thuis en konden mijn man en ik vertellen over Erwin, zijn achtergrond, zijn acteerkunsten, het liegen als tweede natuur en het ontsporen vanaf zijn twaalfde. Of deze informatie bekend is bij de kliniek, weet ik niet.

Vanmorgen had ik het telefoongesprek met de medewerkster van de kliniek. Ze belde mij terug met de boodschap dat Erwin geen toestemming geeft voor informatieverstrekking. Huilend heb ik gezegd dat ik zó graag aan het behandelteam zou willen vertellen wat een liefdevolle vader Niek was. Onze kant van het verhaal laten zien. Gezegd dat ik niet haatdragend ben. Dat ik wél voor mijn veiligheid vrees (niet vreemd, gezien de geschiedenis) en dat informatie mij zou kunnen geruststellen. Verteld dat ik écht hoop dat het beter gaat met Erwin en dat de behandeling en ondersteuning van medicatie hem helpen.

Erwin wil niet dat ik ooit nog bel. Wij zijn de schuldigen, in zijn ogen. De verhalen die hij over ons vertelt liegen er niet om, maar het zijn leugens die voortkomen uit zijn zieke hoofd. Dat wij, de familie, niet bij de behandeling worden betrokken is niet te bevatten. De macht van de tbs'er, die als patiënt aan alle kanten wordt beschermd. Ik wil dit graag onder de aandacht brengen van de politiek. Het is de keerzijde van de privacybescherming.

Loes Soepnel-van Liere

Waarom leven we, als het niet is om het leven minder moeilijk voor elkaar te maken?!

George Eliot
(1819-1880)

Voor de middag van deze oog-in-oog bijeenkomst georganiseerd door het R ressort Parket van het Openbaar Ministerie in restaurant 'De Utrechter', had ik me ingeschreven

Ik kwam mooi op tijd aan op het indrukwekkende Centraal Station van Utrecht en verdwaalde bijna meteen in het immense Hoog Catharijne. Maar plotseling stond ik recht tegenover 'De Utrechter'.

De ontvangst was ronduit hartelijk en ik werd meteen begeleid naar de daarvoor bestemde ruimte. Ik stelde mij voor aan de eerste de beste dame die ik tegenkwam en zij zei verrast: "Paul Kuiper? Die moet ik juist hebben!" Zij bleek mijn begeleidster te zijn voor die middag.

Meteen begon het informele gedeelte aan een tafel waar nog twee bekenden zaten. Er ontspon zich een ontspannen gesprek, voor zover dat natuurlijk mogelijk is gezien het onderwerp van die dag: slachtofferbejegening.

Na de lunch wachtte mij een verrassing: ik had verwacht met een aantal lotgenoten en een aantal vertegenwoordigers van het recht in gesprek te zullen gaan. Maar het liep anders: een vijftal mensen uit de rechtspraak en ik gingen in een zaaltje met elkaar in gesprek. De procesbegeleidster was een advocaat-generaal, dat is de Officier van Justitie bij hoger-beroepszaken. En daar vertelde ik mijn verhaal, mijn ervaringen met alles wat met de rechtszaak te maken had. Ik was natuurlijk geen slachtoffer maar nabestaande en dus een soort afgeleid slachtoffer. Gelukkig had ik het boek 'Een schaduw levenslang' en het laatste nummer van de Cocon bij me die allebei ruime aandacht kregen.

De bedoeling van deze bijeenkomst was dat mensen van het Openbaar Ministerie nu eens in alle rust oog in oog kwamen te zitten met rechtstreeks betrokkenen bij het hele gebeuren. Wat ging goed? Wat ging fout? Wat kan beter?

En na 50 minuten en een korte pauze werd hetzelfde herhaald, maar nu met vier andere medewerkers van het OM.

Wat mij in ieder geval van het hele gebeuren is bijgebleven is het gevoel dat er door allen geluisterd werd naar mijn verhaal. Dat mijn verhaal ook duidelijk maakte dat er bij moord altijd sprake is van veel meer slachtoffers dan degene die vermoord is. En de hartverwarmende woorden van een Hoofdofficier van Justitie aan het begin van de middag en aan het eind daarvan zal ik niet snel vergeten.

Ik denk dat ik die middag een bijzondere vorm van spreekrecht heb mogen ervaren.

Paul Kuiper

In het kader van de Europese dag van het Slachtoffer organiseerde slachtofferhulp vandaag op diverse locaties, ontbijtsessies. Suus Joosten en ik zaten al heel vroeg in de auto om op tijd te kunnen aanschuiven.

De burgemeester van Utrecht sprak een welkomstwoord en gaf een korte uitleg over het thema van dit jaar, social media en slachtoffers.

Volgens minister Dekker zou iedere dag een dag van het slachtoffer moeten zijn! Voor het slachtoffer horen we allemaal klaar te staan zodat men niet voor een tweede keer slachtoffer wordt, sprak de minister uit.

Hij gaf daarbij aan dat tegen wet en regelgeving aangelopen wordt. Het gaat om gedrag en gezond verstand, mensen moeten 2 x nadenken voordat je iets post. Hij sloot zijn presentatie af met een mooi compliment aan het adres van Slachtofferhulp waar de medewerkers dag en nacht klaar staan.

In groepen gingen we aan de slag met een casus waarin een situatie werd geschetst rond misbruik op social media.

We kwamen tot de volgende conclusies:

1. Houd de regie in wat je naar buiten brengt.
2. Scholen zouden rol kunnen spelen in dialoog met leerlingen over social en de gevolgen daarvan maar ook ouders hebben de verantwoording om dit in de opvoeding mee te nemen en de politie.
3. Gedragsafspraken op scholen maken.
4. Politie heeft geen tijd en geld dus ook niet voor "opvoeden".
5. Aandacht voor preventie en voorlichting moet draagvlak krijgen.
6. Mediawijzer geeft al 10 jaar coaching in mediawijsheid al vanaf de crèche.
7. Slachtoffer zou de regie moeten hebben over berichtgeving waarin slachtoffer centraal staat.
8. Slachtofferhulp doet aan webcare, blijf geloven in de mens. Blijf elkaar zien als mensen.

Rosa Jansen, de Voorzitter van de raad van bestuur van Slachtofferhulp sloot de ontbijtsessie in Utrecht af met de woorden dat Social media ook positief kunnen zijn. Een mooie uitspraak van haar is dat slachtoffers ook heel sterke mensen zijn.

Zij riep op tot een nieuwe beschaving omdat Social media ook bij kunnen dragen tot herstel.

Het was een inspirerende ochtend waarbij we vanuit grote hoogte neerkeken op het prachtige stadshart van Utrecht en omstreken.

Wicky van der Meys

Zaterdag 23 februari kwamen circa 30 deelnemers naar de Djembé in Alkmaar. Deze bijeenkomst is door Paul en Roser Flug georganiseerd naar een idee van Kirsten van der Plas.

De middag begon met het aansteken van een kaarsje om onze dierbaren in het licht te zetten, gevolgd door een –altijd weer– indrukwekkend moment van stilte.

Na de lunch gingen wij van start met de djembés.

"Het gaat allemaal goed komen", zei de fantastische docente Marja van Leeuwen, "als u maar gevoel van ritme heeft".

"Ai", dacht ik, "als er iets is wat bij mij ontbreekt is dát het wel, mijn gevoel voor ritme is niet bijster sterk ontwikkeld".

Maar goed, ik zou het wel zien. Zachtjes op de djembé slaan en niemand die het in de gaten heeft. Maar ...het ging goed. De groep bleek er zin in te hebben en met elkaar hebben wij uiteindelijk een mooi muziekstuk met elkaar mogen spelen énzingen.

Op de foto ziet u verschillende handen; handen die, zoals Wicky van der Meijs dit zo mooi verwoordde, ieder een eigen verhaal hebben, een herinnering aan een liefdevolle aanraking van het liefste, ons kind, onze partner, onze vader onze moeder..... onze dierbaren.

Handen die troosten en sterk zijn om elkaar vast te houden en te steunen. Het was goed. Het was mooi.

Kirsten: bedankt voor deze voltreffer.

Paul en Roser: bedankt voor de goede organisatieorganisatie.

Jack Keijzer

DAG JAN, bedankt!

Overall is sprake van komen en gaan.

Als ik terugkijk op mijn verleden en besef wat ik allemaal niet meer doe en waar ik allemaal afscheid van heb genomen.... En dan blijken de meeste zaken gewoon door te gaan. Nou ja, gewoon? Maar ze gaan wel door en dat houdt je toch bescheiden.

Kijkend in oude Cocons blijken er ook al heel wat wijzigingen te zijn geweest in de loop der jaren tot in de redactie toe. En het blad bleef maar verschijnen.

Maar nu stopt onze voorzitter er mee en dat komt toch wel even stevig binnen. Menigeen denkt nu misschien: "Zou er wat aan de hand zijn?" Nou, dat is zeker niet het geval!

Tien jaar voorzitter zijn van een vereniging als de VOVK is bijzonder.

Het is al een bijzondere vereniging en het is nu zelfs al geen vereniging meer: we hebben nu de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers onder voorzitterschap van, jawel, Jan van Kleeff. We kunnen gerust stellen dat Jan een voorzitter is geweest die, hoezeer hijzelf ook gebukt moet gaan onder een verschrikkelijk verlies, altijd de belangen van de vereniging en nu van de federatie voorop had staan. Op een voor hem typerende rustige en waardige manier heeft hij de fusie en alles wat daarbij om de hoek kwam kijken gebracht tot waar deze nu is. Ook de federatie is een bruisend geheel geworden en is er een beter moment om dan nu het stokje over te geven aan een opvolger?

Jan, ook namens de redactie van de Cocon DANK voor alles wat je in die tien jaar hebt gedaan!

Het ga je goed!

Namens de redactie, Paul Kuiper

	Activiteit	Contact	Locatie
6 april 2019	Algemene Deelnemers Vergadering, met aansluitend themabijeenkomst: TBS, IDV en Buitenlandmoord	Jack Keijzer: ja.keijzer@trinitascollege.nl	Leusden
20 april 2019	Thema "Geloof"	Roser Vlug: maribel4ever@gmail.com	Brabant
18 mei 2019	Naamplaatjes	rikus.scholing.mtg@hotmail.com	De Wolden
26 mei 2019	Bijeenkomst Ommen/Koesafarie (met mogelijkheid voor huisjes op eigen rekening)	Roser Vlug: maribel4ever@gmail.com	Ommen
7/8/9 juni 2019	Sport & Spel weekend/Voetbaltoernooi(?)	Daniel van Berlo: mar.liz@live.nl	Wilhelminaord
22 juni 2019	Familiedag	Roser Vlug: maribel4ever@gmail.com	Amersfoort (?)
6 juli 2019	Bijeenkomst Broers/zussen	Roser Vlug: maribel4ever@gmail.com	Midden Nederland
6/7/8 sept. 2019	Kids weekend	Daniel van Berlo: mar.liz@live.nl	Slagharen
21 sept. 2019	DHG	ja.keijzer@trinitascollege.nl	Hilversum
19 okt. 2019	Bijeenkomst Almere	Roser Vlug: maribel4ever@gmail.com	Almere
2 november 2019	Lichtjesavond	rikus.scholing.mtg@hotmail.com	De Wolden
14 dec. 2019	Decemberbijeenkomst		Leusden

Cocon

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan Van Kleeff	2
December bijeenkomst	Paul Kuiper	3
Gedicht: Maaïke Kuiper †		
Het verhaal van....		4
Ida Klijsra	Rien Verbiest	
Het verhaal van		6
Alan Roos	Rien Verbiest	
Muur tegen geweld	Rikus Scholing	9
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	10
Wij herdenken onze dierbaren	11, 12 en	13
Gedicht: Hester Knibbe		13
Het beeld van een slachtoffer	Paul Kuiper	14
Moeders op jacht	Jan Bouman	15
Een tweede kans?	Gert Jan Slump	16
Verslagen van lotgenotenbijeenkomsten:	Loes Soepnel-van Lier	17
	Paul Kuiper	
	Wicky van der Meys	
	Jack Keijzer	
Dag Jan, bedankt!	Paul Kuiper	20
Agenda		20
Inhoud		21

